

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 7CoCsp/11/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204277  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5817204277.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: R. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, XXX XX V., o zaplatenie 846,28 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 11Csp/106/2017-305 zo dňa 28. augusta 2019, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í t a k**, že žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi sumu 816,19 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 7,7 %.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 846,28 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 28 % ročne od 02.08.2017 do zaplatenia a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že vzťah medzi sporovými stranami je záväzkovým vzťahom, ktorý vznikol na základe Zmluvy o bežnom účte uzavretej dňa 11.06.2013, jedná sa o vzťah občianskoprávny a táto zmluva, ako aj zmluva o povolenom prečerpaní sú zmluvou o spotrebiteľskom úvere, preto sa na uvedený vzťah prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Mal preukázané, že žalobcom došlo k zriadeniu osobného účtu v prospech žalovanej na základe Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb 11.06.2013 a na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie uzavretej na diaľku cez internetbanking. Žalobca zriadil žalovanej povolené prečerpanie na účte do výšky limitu 900 €. Zmluvy považoval za platné, nakoľko obsahujú náležitosti § 708 a § 710 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Žalovaná sa porušením povinností vyplývajúcich jej zo Zmluvy o povolenom prečerpaní dostala do nepovoleného prečerpania prostriedkov na bežnom účte do výšky 816,19 €, pričom svoj dlh nevyrovnala. Z výpisu o pohyboch na účte boli preukázané zostatky na účte v jednotlivých časových obdobiach a predovšetkým z výpisu z účtu žalovanej za obdobie 01.07.2017 do 01.08.2017. V zmysle príslušného sadzobníka poplatkov žalobcu, ktorý upravuje úrokové sadzby produktov účinného od 01.08.2017, nepovolené prečerpanie účtu je úročené úrokovou sadzbou vo výške 28 % p. a. z dlžnej sumy. Žalovaná nesporne účet nepovolene prečerpala, a preto mal žalobca nárok na vrátenie peňažných prostriedkov titulom bezdôvodného obohatenia vo výške 816,19 €. V súlade s čl. IV bod 2 zmluvy boli započítané splatné úroky ku dňu uzatvorenia účtu 01.08.2017 vo výške 19,69 €, poplatky za zrušenie trvalého príkazu 1,50 €, poplatok formou príplatku za vedenie účtu postihnutého exekúciou/výkonom rozhodnutia 5 € a mesačný poplatok za vedenie účtu 3,90 €, pričom

ich dôvodnosť vyplýva zo sadzobníka poplatkov účinného do 01.08.2017 s odkazom na ustanovenia VOP a čl. IV Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Žalobca neúčtoval žiadny poplatok, ktorý by nebol uvedený v sadzobníka alebo v zmluve. Úrok z omeškania vo výške 28 % ročne od 02.08.2017 do zaplataenia priznal, nakoľko za deň omeškania považoval nasledujúci deň po uzavretí účtu žalovanej. K obrane žalovanej uviedol, že nezistil, že by žalobca účtoval neoprávnené poplatky, zmluvné pokuty alebo penále, ktorých dôvodnosť by zo zmluvy nevyplývala. Dĺžná suma 816,19 € predstavuje nepovolené prečerpanie a účtované poplatky sú poplatky, ktoré hradia klienti banke, či už ide o poplatok za vedenie účtu, poplatok za zriadenie/zrušenie trvalého príkazu. Obranu žalovanej vyhodnotil ako neopodstatnenú, pretože uzatvorila zmluvu tzv. na diaľku prostredníctvom internetbankingu, do ktorého možno vstúpiť len na základe prístupových hesiel žalovaného ako klienta žalobcu. Bez vstupu do elektronického bankovníctva zriadeného k účtu žalovanej nebolo možné túto zmluvu na diaľku uzatvoriť. Nemožno preto vyhodnotiť, že by išlo o formulárovú zmluvu, ktorá nebola individuálne dojednaná. Žalovaná preukázateľne čerpala prostriedky formou nepovoleného prečerpania. Okrem iného, v prípade uzavretia zmluvy na diaľku žalovaná ako klient pri jej uzavretí potvrdzuje, že sa oboznámila s Európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere týkajúcich sa povolených prečerpaní. Nebolo zistené ani, že žalobca poskytol úver povoleného prečerpania bez to, aby zistil, či bola žalovaná v dlhu (exekúcii), keďže obsahom výpisu z účtu mal súd preukázané, že v čase uzavretia Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 28.03.2014, ktorej uzavretiu predchádzala Zmluva o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 10.10.2013, vykazoval účet žalovanej kredit, zostatok na účte bol 917,82 € a kreditné položky (4 827,90 €) prevyšovali debetné položky (3677,10 €) a účet nebol zaťažovaný exekúciou. O nároku na náhradu trov konania súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalovaná. Má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštancie nesprávnym procesným procesom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na spotrebiteľskú zmluvu aplikoval nesprávny právny predpis, keď vyhodnotil, že zmluva o povolenom prečerpaní obsahuje všetky náležitosti. Podľa jej názoru zmluva nespĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v nadväznosti na § 10 ods. 1, a to uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť a ďalšie podmienky jeho vykonania, vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu. Preto považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Nestotožňuje sa so závermi súdu, ktorý sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov, čo sa týka účtovania neoprávnených poplatkov, zmluvných pokút a penále, resp. súd prvej inštancie jej odňal zákonom stanovenú spotrebiteľskú ochranu, keď sa nezaoberal jej námietkami v súvislosti s neoprávnenými poplatkami. Podľa jej názoru poplatky sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože sa jedná o finančné záväzky spotrebiteľa za plnenia, ktorému po materiálnej stránke nie sú dodané a slúžia v skutočnosti len záujmom dodávateľa a zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto má za to, že pri poplatku za upozornenie - debet poplatku za výzvu, debet poplatku za exekúcie, ide o neprimerané poplatky v súvislosti s upozornením, resp. výzvou banky, pretože banke nič nebráni vyzývať klienta k zaplataeniu debetu na účte priamo vo výpise z účtu. Rovnako má za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, pokiaľ priznal žalobcovi úrok vo výške 28 % ročne zo žalovanej istiny. Nepovolené prečerpanie je zmluvné dojednanie, ktoré je jednostranne určené a nadstavené bankou. Nemôže ísť o žiadne obojstranne dohodnuté plnenie, či už s ohľadom na to, že je obsiahnuté vo VOP, kde si banka jednostranne stanovuje možnosť prekračovať bežný účet klienta bez akéhokoľvek časového obmedzenia. Nejde o individuálne dojednanie, pretože žalovaná s určitosťou nemala možnosť ovplyvniť jeho obsah. Banka si uzavretím a ukončením vedenia účtu uplatňuje ďalšie úročenie zo sumy, ktorá je tvorená aj úrokom, t. j. banka požaduje úrok z úrokov, čo je neprijateľné, pretože ide o duplicitnú sankciu dlžníka. Nestotožňuje sa so záverom súdu, ktorý sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov, čo sa týka inkorporovania všeobecných obchodných podmienok do zmluvy. Má za to, že vo VOP majú byť regulované len vedľajšie nepodstatné náležitosti a je neprípustné, aby všeobecné obchodné podmienky upravovali pre spotrebiteľa významné časti zmluvného vzťahu, ktoré sa týkajú nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy, ich plnenia a podobne. Rovnako sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa nedostatočne vysporiadal s námietkou nedostatočného preskúmania bonity žalovanej žalobcom. Poukázala na ustanovenie § 11 ods. 2 a

§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Veriteľ pri poskytovaní predmetného spotrebiteľského úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou a dostatočne, resp. vôbec neposúdil jej schopnosť ako spotrebiteľa splácať predmetný úver. V čase podpisovania zmluvy o spotrebiteľskom úvere od nej nepožadoval žiaden hodnoverný doklad o jej príjme, nezisťoval ani jej výdavky, náklady, úvery. Súd prvej inštancie jej odňal zákonom stanovenú spotrebiteľskú ochranu, keď neposúdil ex offo predmetnú spotrebiteľskú zmluvu. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, prípadne, aby odvolací súd rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná jej náhradu trov konania v plnej výške.

4. Žalobca k odvolaniu žalovanej uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne a právne správne a v dôvodoch naň odkazuje. Dostatočne preukázal dôvod aj výšku uplatnenej pohľadávky a odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné. Má za to, že všetky náležitosti zmluvy sú obsiahnuté priamo v zmluve a jej súčasťach (VOP, sadzobník poplatkov a úrokové sadzby), ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Doba trvania zmluvy a konečná splatnosť úveru vyplýva z bodu 8.13 VOP účinných ku dňu uzavretia zmluvy o povinnom prečerpaní. Rovnako to vyplýva aj z dokumentu Európskej informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúcej sa povolených prečerpaní, ktoré žalovaná v čl. 6 zmluvy o PP prevzala. Celková výška a mena úveru je uvedená v bode 1 zmluvy o PP zo dňa 28.03.2014 a podmienky upravujúce čerpanie úveru sú upravené v čl. 8.6. a 8.7. VOP účinné od 01.02.2014. Podmienky úročenia sú upravené v čl. 8.8. a 8.11. VOP. Právo na odstúpenie od zmluvy je upravené v bode 8.13. VOP a v bode 13.2. VOP. Úprava poplatkov je uvedená vo VOP čl. 12 v spojení so sadzobníkom poplatkov, s ktorým bola žalovaná oboznámená a ktorý prevzala, čo potvrdila svojím podpisom na zmluve, pričom sadzobník je taktiež neoddeliteľnou súčasťou VOP. Má za to, že všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy, a to, ako už bolo vyššie uvedené, vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaná oboznámila a vyslovila s nimi svoj súhlas podpisom a jednak odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia. A.s. proti Kláre Bíróovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplýva aj zo samotného § 273 Obchodného zákonníka v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, konkrétne § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka, v ktorej výslovne možnosť úpravy povinnosti zo zmluvy v obchodných podmienkach upravuje. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve a záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony. Aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvorenia zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil, alebo s jeho obsahom nesúhlasil. Je ťažké si v praxi predstaviť, ako by malo vyzerať individuálne dojednanie jednotlivých zmluvných podmienok medzi bankou a klientom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky krajských súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach.

5. Žalovaná v replike popiera tvrdenia žalobcu v celom rozsahu. Trvá na svojom odvolaní a má za to, že žaloba je nedôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Nemyslí si, že postúpenie je v poriadku a že v konaní boli splnené všetky zákonné predpoklady platného postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu na súčasného žalobcu. Postúpenie pohľadávky podľa názoru právnikov považuje za odporujúce zákonu i dohode s dlžníkom a nikdy nebola upovedomá, že dodávateľ postúpi pohľadávku a nemala takúto dohodu v úmysle ani nikdy uzavrieť. Už viacero súdov vyhlásilo, že z neplatného právneho úkonu neplynú platné právne dôsledky. Má za to, že sa to vzťahuje aj na daný prípad. Žalobca si dlh vyrobil sám, nakoľko nedala súhlas, aby účet šiel nad rámec prostriedkov a ak predsa sa účet pohyboval nad rámec prostriedkov, banka si zakaždým účtovala poplatky a úroky, čo je neprijateľná podmienka, a preto banke nebola nič dlžná. Banka nakladala a manipulovala s jej účtom, s jej mzdou či majetkom tak, že pri zrušení debetu jej zobrala celú sumu a odmieta darovať vzniknuté povolené prečerpanie (debet) na účte, a tým dáva banke na vedomie, že nie je nič dlžná. Súd nemôže iba pozerať na vyjadrenia žalobcu ako dodávateľa, lebo by išlo o porušenie takej zásady, ako je rovnosť zbraní. Žiada, aby bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná, žalovaný nárok je neurčitý a neosvedčený a zmluvu súd môže vyhlásiť za neplatnú, pretože ani dohodnutý debet, čiže úver, nebol poskytnutý tak, ako je v zmluve napísaný, lebo hneď si pani dve splátky odrátala a tiež cena za ten úver je sporná.

6. Žalobca v duplike uvádza, že so žalovanou uzavrel zmluvu a v danom prípade nedošlo k postúpeniu pohľadávky. Poukázal na prekročenie, že ide o osobitný zákonný inštitút upravujúci právne situácie, ku ktorým dochádza pri vedení účtu na základe zmluvy o bežnom účte a ktorého účelom je úprava nárokov

banky voči žalovanému pri absencii osobitnej dohody upravujúcej (povoľujúcej) majiteľovi účtu čerpanie prostriedkov nad rámec disponibilného zostatku na účte. Citoval ustanovenie § 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj § 18 ods. 1 daného zákona, z ktorého vyplýva, že aj celkom bez osobitných ustanovení zmluvy o bežnom účte by sa prekročenie spravovalo ustanoveniami zákona o prekročení, pričom v prípade prekročenia nemusí zmluva ako obligatórnu náležitosť obsahovať dokonca ani údaj o výške úroku. Naopak, podľa § 18 ods. 1 postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvalom médiu o úrokovej sadzbe. Má za to, že nárok na úrok z prekročenia vyplýva z toho, že nárok na ne je viazaný na vrátenie peňazí z prostriedkov tvorených prekročením v zmysle § 18 citovaného zákona a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel ani logiku osobitná úprava v odseku 2 písm. c/ citovaného zákona umožňujúca dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku, t. j. jednoznačne ide o odlišný inštitút od (zákonného) úroku z omeškania. Opätovne poukázal na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Od uvedeného možno usudzovať, že poskytnutie prekročenia nie je viazané ani na existenciu písomnej zmluvy, čomu aj zodpovedá definícia „automaticky prijatého“ prečerpania. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne a právne správne a v dôvodoch naň odkazuje. V konaní dostatočne preukázal dôvod aj výšku uplatnenej pohľadávky.

7. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách § 379 a § 380 ods. 1 CSP a napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

8. Súd prvej inštancie vo veci zistil správne skutkový stav (z ktorého skutkového stavu vychádzal odvolací súd pri rozhodovaní), avšak tento následne nesprávne právne posúdil.

9. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle žalobného návrhu sa žalobca nedomáhal priznania úrokov z omeškania vo výške 28% (ako je to špecifikované vo výrokovej časti napadnutého rozsudku), ale úroku 28%. Napokon z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ani nevyplýva, že by uvedený nárok bol priznaný v zmysle ustanovenia § 517 OZ, ktorý upravuje nárok na náhradu úrokov z omeškania. Teda v tejto časti výrok rozsudku súdu prvej inštancie nekorešponduje s jeho odôvodnením a uplatneným nárokom žalobcu.

10. V preskúmvanej veci bolo zistené, že sporové strany dňa 11.06.2013 uzavreli Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol pre žalovanú účet. Následne dňa 28.03.2014 uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte na diaľku cez internetbanking do výšky limitu 900 € a variabilnej úrokovej sadzbe 19,9 %. Odvolací súd má za to, že tieto zmluvy sú zmluvami spotrebiteľskými v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „OZ“) a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv (ďalej len „ZoSÚ“), keď žalobca mal pri uzatváraní a plnení zmlúv postavenie veriteľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníka vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba. Preto uvedený právny vzťah posudzoval ako spotrebiteľský a aplikoval naň ustanovenia § 708 a nasl. OZ v platnom znení, ale aj právne predpisy upravujúce spotrebiteľské zmluvy, a to ZoSÚ. Je zrejmé, že žalobca si uplatňuje nárok titulom nepovoleného prečerpania na účte žalovanej, ktoré malo vzniknúť v dôsledku porušenia zmluvy o povolenom prečerpaní. Teda odvolací súd dospel k záveru, že nárok uplatňovaný žalobcom je potrebné považovať za nárok uplatnený zo zmluvy. S ohľadom na znenie § 2 písm. f/ ZoSÚ, v zmysle ktorého sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

11. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd udáva, že mu je obsah tohto rozhodnutia známy. Odvolací súd nepopiera, že časť obsahu zmluvy môže byť dohodnutá aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Podľa názoru odvolacieho súdu však, pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy

dohodnúť vo všeobecných obchodných podmienkach, a pokiaľ sa tak stalo, predstavuje to neprijateľnú zmluvnú praktiku, ktorá je neprípustná.

12. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvára právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

13. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

14. V súdnej veci nie je sporné, že sporové strany uzatvorili zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú s poukazom na podmienky, za akých bola zmluva uzatvorená a s poukazom na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú a súd rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V danom prípade ide o úverovú zmluvu uzatvorenú v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže zmluva bola uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ide zároveň o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Výklad a aplikácia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon dodržanie iba niektorých z obsahových náležitostí zmluvy postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí náležitosti nevyhnutné, podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi sporovými stranami niektorú z náležitostí uvedených v § 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. c/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). Pri akceptovanom prístupe dodávateľa k spotrebiteľovi text spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ ide o zmluvu formulárovú, individuálne nedojednanú, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne určitý, prehľadný a logicky usporiadaný. Zásada profesionality dopadá i na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. Aj v spotrebiteľskej zmluve možno určiť čas jej obsahu odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Takáto aplikácia však má svoje obmedzenia.

16. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednania, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. Ak takéto podstatné ustanovenia dodávateľ zahrnie do všeobecných obchodných podmienok, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013).

17. Čo sa týka úroku 28 % ročne, ktorého sa žalobca domáha, nech ho nazýva akýmkoľvek spôsobom, svojou podstatou ide o úrok z úveru. Úprava podstatnej náležitosti zmluvy ako úrok z úveru v obchodných podmienkach, ktorých obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a pripravil ich výlučne veriteľ, u spotrebiteľa vyvolala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Bez pochybností predstavuje teda neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú nemožno prihliadať.

18. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na úpravu § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý upravuje tzv. prekročenie, pre uvedený režim sa vyžaduje s odkazom na ust. § 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, aby veriteľ umožnil spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Túto podmienku žalobca v konaní ani netvrdil, ani nepreukázal. Rovnako je splnenie tejto podmienky logicky vylúčené tým, že uplatnený nárok spočíva v úroku z úveru a sankčných poplatkoch. Pokiaľ žalobca tvrdil, že podľa § 18 ods. 2 ZoSÚ postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvalom médiu o úrokovej sadzbe odvolací súd konštatuje, že z jeho strany nebolo preukázané, že došlo k splneniu tejto informačnej povinnosti. Vývesky úrokových sadzieb a webové sídlo žalobcu nemožno považovať za trvalivé médium v zmysle citovaného ustanovenia. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie č. C-49/11 zo dňa 05.07.2012 (vo veci Content Services Ltd) obchodná prax spočívajúca v sprístupnení informácií spotrebiteľovi zo strany dodávateľa len pomocou hypertextového odkazu na internetovú stránku daného dodávateľa, má za následok, že tieto informácie nie sú dodávateľom ani "dodané", ani spotrebiteľom "obdržané", nakoľko internetovú stránku nemožno považovať za "trvalé médium". Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti, že úrok 28 % ročne z dlžnej sumy pri nedovolenom prečerpaní bol už právoplatnými rozsudkami viacerých súdov vyhlásený z dôvodu neprijateľnosti za neplatnú zmluvnú podmienku dohodnutú v spotrebiteľskej zmluve (napr. rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 29. novembra 2013, č. k. 36C/117/2013-55 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24.03.2015). Tento rozsudok je pre žalobcu záväzný a bolo preto jeho povinnosťou zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vyplývajúcich. Je irelevantné, že žalobca zaradil dojednanie o 28 % úroku z nedovoleného prečerpania číselne pod iné ustanovenie VOP.

19. V zmluve chýba individuálne dojednanie o nároku na poplatky; pokiaľ žalobca argumentuje, že uvedené dojednanie obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, ide o dokumenty listiny k zmluve formulárového charakteru, ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, toto splyva so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. O to viac, keď predložené vyhotovenie VOP k zmluve je vyhotovené drobnými písmenami (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/67/2017 z 25.05.2017). Ku dňu prevedenia dlhu žalovanej z účtu 01.08.2017 istina dlhu predstavovala 816,19 Eur, poplatok za zrušenie TP 1,50 Eur, úroky 19,69 Eur, príplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou/výkonom rozhodnutia 5,-Eur, bezhotovostný prevod 3,90 Eur.

20. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanú zaviazala zaplatiť žalobcovi istinu 816,19 Eur a v časti zaplata istiny 30,90 Eur a úroku 28% z istiny 846,28 Eur od 02.08.2017 do zaplata ako nedôvodný zamietol.

21. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že Civilný sporový poriadok vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania obsahuje dve skutkové podstaty (§ 255 ods. 1, 2 CSP), keď na prvom mieste je zásada úspechu, a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov konania. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov konania pomerne rozdelí. Ak sa v spore navzájom vyvážia úspech a neúspech, náhrada trov sa spravidla neprizná žiadnej zo strán sporu. Na rozhodnutie súdu o priznaní náhrady trov konania má teda zásadný vplyv pomer úspechu konkrétnej sporovej strany voči protistrane.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1M Cdo 1/2004 zo dňa 27.04.2004 sa venoval obdobnej problematike, pričom vyslovil právny názor, v zmysle ktorého neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehladaný, keďže nejde len o neúspech v

nepatrnej časti. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom Najvyššieho súdu vysloveného v uvedenom rozsudku a poukazuje na to, že úspech v konaní sa posudzuje podľa žalovaného petítu, pričom žalobca okrem istiny žiadal voči žalovanému priznať aj príslušenstvo pohľadávky, a teda v prípade, ak žalobca na žalobou uplatnené príslušenstvo nemá nárok, považuje sa žalobca v časti konania o zaplatenie zamietnutej časti petítu za neúspešného. V prejednávanej veci k vyhláseniu rozhodnutia odvolacím súdom uplatňovaný nárok žalobcu predstavoval istinu 1515,76 Eur ( 846,28 Eur istina + 668,67 Eur predstavujúci 28% úrok od 02.08.2017 do 27.05.2020). Žalobca mal úspech v istine 816,19 Eur (53,85 %) a žalovaná úspech v istine 669,57 Eur ( 668,67 Eur 28% úrok + 30,90 Eur poplatky a kapitalizované úroky), čo predstavuje 46,15% jej úspech k celku. Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal čistý úspech v konaní vo výške 7,7% (53,85 - 46,15 = 7,7). Vzhľadom k tomu odvolací súd priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 7,7 %. O výške týchto trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
  - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
  - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
  - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
  - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
  - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)